

S. K. ROSTEDT

KAHDEN
VEREN
TYTÄR

MOORNA I

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

© S. K. Rostedt ja Kustannusosakeyhtiö Otava, 2024
Kansi ja kartta: Emmi Kyytsönen

ISBN 978-951-1-48731-9

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

*Kaikille kuusivuotiaille kirjailijanoille
– myös niille, jotka ovat jo aikuistuneet*

REMENA

ILMAN PIIRI

ARO

SAMALA

OSA 1

Punainen hovi

Luku 1

Jos katse voisi tappaa, Moorna olisi murhannut auringon. Se porotti kuumana korkealle palatsin tornihuoneeseen, jonka ikkunalaudalla hän istui.

Alapuolella levittyvä pääkaupunki hehkui oranssissa valossa. Kaupungin pohjoisreunalla kiemurteleva Spell-joki näytti virtaavan hitaammin, kuin sekin olisi helteestä uuvuksissa.

Toivottavasti myös rikkaat käreistyvät tässä kuumuudessa.

Moorna nosti kätensä suojautukseen paisteelta. Hänen peukaloonsa tatuoitu ohut, punainen rengas hehkui valossa. Se oli pistelty hänen iholleen kaksi vuotta sitten ikuisiksi jäljeksi sopimuksesta Punaisen hovin kanssa.

Moornasta se oli kuin polttomerkki.

Odottelu kuumassa huoneessa oli kestänyt jo aivan liian kauan. Moorna nojasi päätään viileään kiviseinään ja työnsi alahuultaan ulos niin, että sai puhallettua helpottavan ilmavirran kasvoilleen. Ilta-auringon punertamat hiekkapilvet pöllysivät, kun vieraat lähestyivät vaunuillaan illan juhlia. Pian Moornankin pitäisi liittyä huvittelevan ylimystön joukkoon, kunhan vain...

Ovi takana kolahti. Moorna ponkasi jaloilleen hieman horjahtaen, suoristi ryhtinsä ja vaihtoi nyrpeän ilmeensä miellyttävään hymyyn.

Tuttu vartija kurkisti ovesta. ”Tarkistan vain, että olet yhä siellä.”
”Eikö häntä näy vieläkään?”

Kesäunivormuun puettu vartija pudisti päätään ja sulki hiljaa vaalean, kauniisti veistetyt oven.

Moorna suoristi erikoista nahka-asuaan ja tarkisti ajan ylellisestä kaappikellosta ja ihmetteli, missä hänen asiakkaansa oikein viipyi. Hänen pitkät, tummanharmaat hiuksensa oli suittu kuntoon poikkeuksellisesti vasta täällä, ei Punaisessa hovissa. Jotain epätavallista oli ilmassa, sillä Remenan kuninkaan tittelin perijä, hänen korkeutensa prinssi Falco Ensimmäinen, tunnettiin säntillisenä nuorukaisena.

Moornan pitäisi silti vain rauhoittua ja odottaa kärsivällisesti, kuten häneltä odotettiin.

Se oli vaikeaa, sillä hän inhosi tietämättömyyttä ja muutoksia.

Hän palasi ikkunan luokse kuin juhlakansan virta voisi kertoa, mikä oli syy prinssin myöhästymiselle. Kesäaikaan rikkaat juhlivat viikoittain, mutta vieraita tuntui silti olevan tänään tavallista enemmän – hän erotti joukosta jopa haltioita. Harvinaisten vieraiden näkeminen vain vahvisti Moornan ikävää tunnetta siitä, että kaikki ei ollut kohdallaan.

Vaikka hän yritti käskeä ahdistusta pois, se livahti ovelasti rintalastan alle kytemään. Huoneessa leijuva liljojen löyhkä tuntui vain pahentavan oloa.

Vihdoin pariovet tornihuoneiston käytävään aukesivat. Ryhdikäs prinssi asteli punaista mattoa pitkin sisään.

”Hänen korkeutensa prinssi Falco Ensimmäinen”, vartija ilmoitti virallisesti.

Moorna kohensi asentoaan, asetti kätensä vienosti eteensä ja loi katseensa maahan. *Erinomainen suoritus*, sanoisi mestari Satakieli.

Päästyään huoneeseen kruununprinssi nyökkäsi heille molemmille ja katsoi Moornaa päästä varpaisiin. ”Hienoa, oletkin jo valmiina.”

Olen ollut jo kaksi tuntia, arvon prinssi.

”Totta kai, teidän korkeutenne”, Moorna vastasi kunnioittavasti ja niiasi siroisti. Hän silmäili prinssiä varoen. Prinssin hunajanvaaleat hiukset, jotka oli tavallisesti kammattu taakse, roikkuivat aavistuksen valtoimenaan otsalla. Kunniamerkein kuorrutetun vaalean takin

epolettien harjakset olivat sotkussa, ja yksi napeista oli kierähtänyt vinoon kellistäen sitä koristavan haukkakuvion.

Laskiessaan katseensa takaisin maahan Moorna huomasi kiiltävissä saappaissa tahrان. Pedantin prinssin asussa pieni virhe oli suorastaan räikeä. Kautta Aman, prinssi Falcohan oli ennen ensitapaamista esittänyt hänellekin tiukkoja vaatimuksia aina karvoituksesta kynsien puhtauteen. Mistä ihmeestä kansan lempikuninkaallinen oli tänne porhaltanut?

”Tänään menemme suoraa tietä juhliin. Olemme jo myöhässä”, prinssi Falco sanoi asiallisesti ja osoitti kohti ovea. Moorna niiasi uudelleen ja seurasi häntä ulos huoneesta.

Enpä olisi kotikylässä asuessani uskonut, että kävelisin joskus kruununperillisen vierellä kuin korkea-arvoiset neidit konsanaan.

Neljä kuninkaallista vartijaa asettui tuttuun timanttimuodostelmaan prinssi Falcon ja Moornan ympärille, kun he etenivät käytävää pitkin kohti tornin portaikkoa. Moorna keskittyi olemaan kuuliasinen ja olematon, vaikka olikin prinssin kanssa lähes saman pituinen.

Askeleet rytmittivät hiljaisuutta pitkässä portaikossa. Kun he pääsivät alas, vartijat riensivät prinssin eteen valmiina saattamaan hänet turvallisesti oven takana odottavan juhlaväen läpi. Prinssi hieraisi käsiään vaivihkaa housuihin, mutta eleen hermostuneisuus ei jäänyt Moornalta huomaamatta.

Eikä se, että prinssin taskusta tipahti pieni vaalea liina.

”Oi”, Moorna henkäisi, ja vartijoiden tiukka katse singahti häneen. ”Teidän korkeutenne, pudotitte...” Hän osoitti liinaa maassa ja hiltitsi itsensä viime hetkellä nähdessään veritahrat muuten puhtoisella kankaalla. Yksi vartijoista ojensi liinan takaisin prinssille.

Myöhästyminen, epäsiisteys ja nyt tämä?

Prinssi sujautti kankaan nopeasti takaisin taskuunsa. ”Kuiva kesäilma”, hän sanoi huomattessaan Moornan katseen ja napautti nenäänsä, ”saa nenäni välillä vuotamaan.”

Moorna veikkasi prinssin valehtelevan, mutta hymyili silti. ”Ymmärrän, teidän korkeutenne.”

”Moorna”, prinssi sanoi ruskeiden silmien katse kirkkaana, ”me olemme tavanneet jo muutamia kertoja ja... Niin. Tästä eteenpäin haluan, että kutsut minua vain Falcoksi. Unohdetaan ’teidän korkeutenne’ kokonaan. Virallisten tilanteiden ulkopuolella, tarkoitan.”

Sanat jähmettyivät Moornan kurkkuun. Tähän mestari Satakielen seuralaiskoulutus ei ollut häntä valmistanut.

Moorna irrotti otteensa peukalostaan, jonka tatuointia oli huomauttamattaan sivellyt. ”Kyllä, teid... siis, Falco”, hän kakoi. Vartijoista nuorin laski leukaansa kuin kätkeäkseen hymyn.

Prinssikin hymyili yllättävän aidosti. ”Se kuulosti jo paremmalta. Siirtykäämme nyt juhliin.”

Hämärästi valaistu aula oli täynnä ylimystöä. Puheensorinan keskeltä kajahti mylvähtäviä naurahduksia ja kimeitä huudahduksia, jotka kiemurtelivat kaaripyväiden lomassa. Tungos oli uskomaton – vain mahtia hohkavien haltioiden ympärillä oli kunnioitettava tila.

Juhlivat hienostelijat haisivat. Edes kalleimmat parfyymit eivät peittäneet helottavan kesän hikistä, alkoholinsekaista lemua. Kiiltäväkasvoiset palvelijat riensivät kiikuttamaan juotavaa ja naposteltavaa ylimystölle tukahduttavassa kuumuudessa, ja Moornan kävi heitä sääliksi.

Kruununprinssin ympärillä kävi jatkuva kuhina, kun kymmenet hännystelijät halusivat vaihtaa sanan hänen kanssaan. Kukaan ei tuntunut noteeraavan erikoista myöhästymistä. Vieraat olivat kiihkeitä, ja ilmassa tuntui jotain kirpeän humisevaa – jotain, mikä sai Moornan vatsan vellomaan. Kauppiaiden, poliitikkojen ja herttuoiden korulauseet vain vahvistivat epämiellyttävää tunnetta.

”Tunnelma on tänään intomielinen, teidän korkeutenne”, sanoi juuri seurueeseen pujahtanut suomupukuinen pyrkyri.

”Kuten kuumaan kesäpäivään sopii”, prinssi vastasi kohteliaasti.

”Olen iloinen, että saimme teidät takaisin kaupunkiin metsästysretkiltänne”, kujersi nuori ylimystökaunotar pyrkyrin vierellä.

”Mutta vain väliaikaisesti”, prinssi vitsaili ja ansaitsi innokkaan naurunremahduksen seurueelta. Prinssi Falcon ylhäisen komeilla kasvoilla ei näkynyt tippaakaan kiiltoa, vaikka muut vieraat heiluttelivat

viuhkojaan tasaiseen tahtiin. Oli kuin prinssiä olisi siunattu haltioiden eteerisellä olemuksella, vaikka hän olikin täysiverinen ihminen.

Tai ehkei ihan täysiverinen, Moorna mietti ja vilkaisi valkeaa kiveä, joka loisti prinssin kämmenselässä. Se oli jälleen yksi kuninkaallisten epäreilu etu – maata johtavat saivat kämmenselkäänsä harvinaiset, haltiataikuudella kyllästetyt kivet, jotka tarjosivat kantajalleen yli kaksinkertaisen elinajan.

Prinssi Falco oli nyt 22-vuotias, melkein saman ikäinen kuin Moorna itse. Hän ei voinut estää ärsytystä nousemasta verratessaan tuon kuninkaallisen nuorukaisen elämää omaansa.

Kuka päättää sen, kenellä on oikeus elää tällaisessa loistossa elämänsä ensihetkestä lähtien ja kenen kohtalona on tulla hylätyksi vauvana kylmänpöytä metsän reunalle?

Prinssin kivi välkähti kermaista valoa, kun häntä lähestyi haltiakolmikko. Ihmiset prinssin ympärillä väistivät viisaasti arvovaltaisia vieraita. Moornankin valtasi halu kutistua pieneksi, näkymättömäksi mytyksi, mutta hän piti roolinsa ja seiso ieleettömästi prinssin lähellä.

Vaikka haltioita näkyi palatsin juhlissa, Moornan asiakkaaksi heitä ei ollut eksynyt. Hän tiesi kyllä miksi: heidän silmissään hän oli silkkaa roskaa.

”Ehdimmekö vaihtaa muutaman sanan, prinssi?”

Vaarallisen upea haltianainen katsoi prinssiä kuin saalista. Kapeat, vihreät silmät oli ehostettu tummiksi ja syvänruskeat hiukset nostettu elegantiksi keoksi päälle. Kiiltävä, smaragdinvihreä mekko nuoli pientä mutta voimakasta kehoa.

”Nyt tai myöhemmin, miten vain haluatte, neiti Gladionthus.”

Moorna etsi prinssin sanoista ja eleistä pelkoa, mutta aisti vain kunnioitusta. Haltiakolmikko näytti tyytyväiseltä vastaukseen.

Vaikka haltioiden tunnistettavimmat piirteet olivat suipot korvat ja luonnottoman upea ulkomuoto, ymmärsi tyhminkin sen, että todellinen ihmisistä erottava tekijä piili haltioiden ihon alla.

Taikuus.

Moorna tiesi, että ylimystö olisi maksanut mitä vain saadakseen ripauksenkin haltioiden voimaa itselleen. Vaikka ihminen ja haltia lisääntyisivät, mitä tapahtui erittäin, erittäin harvoin, puoliveriset lapset perivät haltiapuoleltaan vain suipot korvat. Kuin rangaistuksena haltiaveren sotkemisesta ihmisiin jälkeläisillä ei ollut pisaraakaan haltioiden taikuutta suonissaan.

Moorna tiesi karvaan totuuden siksi, että hän itse oli sellainen.

Puoliverinen.

”Ehkä myöhemmin”, haltianainen sanoi, ”ja ilman puoliveristä huoraa, jos se vain teille sopii.” Nainen ei puhuessaan edes vilkaisut häneen.

Moorna ei ehtinyt nolostua kommentista, sillä äänekkäät kellot soivat juhlien alkamisen merkiksi. Virallisen osuuden ajaksi hän ja muut seuralaiset poistuivat omaan aitioonsa Suuren salin laidalla. Moorna niiasi prinssille, jota odotettiin valtaistuimelleen, ja oli kiittollinen, että sai patsasmaisesta seisoskelusta hetken tauon.

Moorna seurasi öljylamppujen tuttua riviä kohti Punaisen hovin aitioon sisäänkäyntiä. Mitä pidemmälle hän eteni, sitä enemmän tunnelma painosti häntä. Paksulta tuntuva ilma teki askelista raskaat – oli kuin häntä olisi vedetty maata kohti. Hän väisteli juhlavieraiden sulkia ja silkkejä, yritti sulautua seiiniin, vaikka olikin saapunut juhliin kruununprinssin rinnalla.

Katseisiin hän tosin oli jo pienestä pitäen tottunut – harvinaislaatuinen puoliverinen toi rahvaan mielestä huonoa onnea sinne, missä ikinä kulkikin – mutta väenpaljous sai hänet tänään kireäksi. Hälinä lisäsi päätä puristavaa painetta ja sai hänet askel askeleelta ärtyneemmäksi.

Moorna hillitsi ilmeensä, hengitti syvään ja keskittyi aitioon, jonka portaikko häämötti vain pienen matkan päässä.

Prinssin tornihuoneistossa rintaan pesiytynyt ahdistus jatkoi hiljaista mutta tauotonta sykkimistään. Moorna oli tottunut tunteeseen, joka yritti vallata hänet lähes jokaisena työltänsä. Ahdistus sai hengityksen pinnalliseksi, raajat levottomiksi, vaatteet tuntumaan iholla

liiallisilta. Hän oli kuitenkin keksinyt tavan tulla toimeen sen kanssa. Hengähdys kerrallaan hän pakotti itsensä taas seuralaisen rooliin ja käski harmauden painua mielensä nurkkiin, kunnes saisi olla yksin.

Tälläkin kertaa se toimi, ja hän veti portaikon edessä roikkuvan raskaan samettiverhon tieltään. Kymmenet Punaisen hovin seuralaiset olivat ahtautuneet aition tuoleille ja sohville juoruilemaan asiakkais- taan hiljaa supisten. Melkein jokainen sohva ja istuin oli varattu, mutta aivan vastakkaisesta laidasta hän huomasi tyhjän paikan ja tutut kasvot. Moorna kiirehti kohti parasta – ja ainoaa – ystäväänsä.

”Siinähan sinä olet, oi prinssin suosikki”, Malkra vitsaili lämpöä äänessään.

”Annan sen roolin mieluusti sinulle”, Moorna mutisi vastaukseksi. Hän rojahti ystävänsä viereen pienelle, punaiselle samettisohvalle. Malkra tökkäisi häntä kädellään, jonka peukaloa kiersi samanlainen punainen rengas kuin hänen omaansakin. Malkran päällä oli tänä iltana vaaleasta nahasta ja sulista rakennettu asu, joka näytti ylävartalosta enemmän kuin peitti. Housut oli koristeltu runsain höyhenin.

”Näytät räjähtäneeltä kanalta”, Moorna kuittasi.

”Sentään en nahkasoturilta”, Malkra vastasi hörähtäen ja kohotti kulmiaan Moornan asulle.

”Shh!” heidän vieressään seisova vanha ja tuima vartija, Nessa, hys- sytti. Aitiossa he saivat olla rauhassa ylimystöltä, mutta heidän oletet- tiin silti käyttäytyvän hiljaa ja siivosti kuten Punaisen hovin seuralai- sen kuului.

Malkra pyöräytti silmiään, kun Nessa ei huomannut.

Vartijoiden pitämä kuri oli kyllä perusteltua: alhaalla salissa juhlivat teräväkorvaiset haltiat kuulivat herkästi salin keskustelut, jopa ylhäältä aitioista kantautuvat, ja heitä ei kannattanut suututtaa ala-arvoiseksi laskettavalla puheella. Pahimmillaan rääväsuinen saattoi löytää itsensä parantajien luota, kun vatsaan oli istutettu myrkkukasvi tai korvissa ujelsi tauotta myrskytuuli.

Epämukava olo kouraisi Moornaa. Vaikka hän oli nähnyt haltioi- den taikuutta vain vähän, hän tiesi, että se oli tuhoivoimaista.

Moorna kurkisti juhlasaliin. Kruununprinssi oli tutulla paikallaan salin päädyssä, jossa koko kuninkaallinen perhe istui valtaistuimillaan vartijoiden ympäröiminä. Vahvavartinen kuningas täytti musta turkisviitta yllään koko valtaistuimen. Kuten pojallaan, hänellä oli päällään vaalea kuninkaallinen asu, joka istui hänelle saumattomasti. Vaikka kuningas oli jo 82-vuotias, näytti hän oman haltiakivensä ansiosta hädin tuskin keski-ikäiseltä. Prinssi Falcon sisko, Mariana, oli verhottu punertavaan, leveähelmaiseen mekkoon, joka korosti hunajaisia hiuksia kauniisti. Prinsessan vierellä istuvan kuningatar Melinan puvun selkäosasta nousi valtava, viuhkamainen sulkakaari. Se oli samaa verenpunaista sävyä kuin tyttärenkin puku.

”Jos minä olen kana, niin on kuningatar”, Malkra kuiskasi hänen korvaansa, ja lymyilevästä ahdistuksesta huolimatta hymy nyki Moornan huulia. Sellainen vaikutus Malkralla oli häneen aina ollut – hän oli valonsäie pimeydessä, Moornan turvasatama elämän harmaiden aallokoiden keskellä.

Kun mestari Satakieli oli vuosi sitten päättänyt Moornan olevan valmis korkea-arvoisimpiin asiakkaisiin, kuningatar oli arvioinut hänet päästä varpaisiin. Palatsin pienessä kulmahuoneistossa mestari oli vannonut kuningattarelle, että rahvaan tarinat puoliveristen ominaisuuksista pahan onnen tuojana olivat vain tarinoita. *Tällainen harvinaisuus korostaa valtaanne*, Satakieli oli haltian kyllästyneellä varmuudella sanonut, *kaikki erilainen pelottaa, mutta myös kiinnostaa. Kääntäkää kansan uskomukset hyödyksenne: te olette niin mahtavia, että edes puoliverinen ei voi tuoda epäonnea kattonne alle. Esitelkää häntä juhliessanne, pitäkää hänet lapsenne vierellä, ja kaikki näkevät, että Remenan kuninkaalliset ovat koskemattomia.*

Sanat alleviivasivat sen, mitä hänen ja Malkran työ Kuninkaan-kaupungissa oli: olla kaunis koriste, kallis kulutustavara. Hän oli viihdyke, jonka tehtävänä oli palvella pikkurikkaita kaupunkilaisia sekä kuninkaallisia vieraineen siihen asti, kunnes saisi velkansa maksettua mestari Satakielelle.

Kunhan vain kestän siihen asti.

Moorna kurkisti salin valtavista ikkunoista ulos. Ilta oli muuttunut intensiivisen siniseksi, kun aurinko oli painunut levolleen. Salissa juhlavieraat olivat ryhmittyneet nauraviksi porukoiksi pöytien ääreen, joihin kannettiin toinen toistaan näyttävämpiä ruokalajeja.

”Miten meni prinssin kanssa?” Malkra kuiskasi ja liikahti lähemmäs. Malkran asun sulat kutittivat hänen reittään, jonka mokkanahkaisen mekon halkio paljasti.

”Hyvin, kuten joka kerralla. Mutta outoa kyllä hän oli todella myöhässä ja hieman rähjäntynyt, siis prinssitasolla rähjäntynyt.”

”Jopas”, Malkra sanoi matalasti, ”onko pikku prinssimme ottanut varaslähdön yön huvituksiin jossain muualla?”

Moorna nosti katseensa ystäväänsä. Malkran tuikkivia harmaansinisiä silmiä kehysti tumma, sumuinen rajausta, joka teki poikamaisen kujeilevista silmistä viekkaat.

”En usko. Tai ihan sama, kunhan minä saan kultani”, Moorna totesi. Hän ei halunnut jatkaa keskustelua prinssin kamarielämästä, vaan vaihtoi aihetta. ”Miten sinulla meni herttuatar Kalvanoksen kanssa?”

”*Herttua* Kalvanoksen”, Malkra korjasi. ”Hän on samanlainen kuspää kuin kaikki liian rikkaat miehet. Ja naiset. En ole pitkään aikaan kokenut tarvetta lyödä jotakuta, mutta häntä voisin”, hän mutisi ja siirsi katseensa tympääntyneenä saliin – oletettavasti siihen suuntaan, jossa herttua oli.

Moorna aikoi kysyä lisää, mutta juuri silloin rummutus julisti juhallisuudet alkaneiksi, ja he molemmat suoristivat selkäänsä niin, että näkivät saliin paremmin.

”Mitähän juhlassa tänään tapahtuu, kun kaikki ovat pukeutuneet näin naurettaviin asuihin?” Moorna kysyi Malkralta musiikin yli. Hän katsoi kuvotuksen vallassa ketunnahkaan vuorautunutta naista aition alapuolella. ”Olen ollut rauhaton siitä asti, kun minut raahattiin kiireellä prinssin huoneistoon.”

Malkra jäähmettyi. ”Etkö... etkö ole vielä kuullut?”

Äänensävy sai Moornan varuilleen. Hän tunsu ahdistuksen kiertyvän vatsansa pohjalle kuin iskuun valmistautuva käärme.

”Kuullut mitä?”

Puhaltimet ja viulut jatkoivat siitä, mihin rummut lopettivat.

”Kuvittelin, että prinssi olisi...”, Malkra sanoi vaikeana.

”Kerro jo, Malkra”, Moorna komensi, sillä hän ei kestänyt epätoisuutta – tai Malkran huolestunutta ilmettä.

”Kuningas pitää tänään uhrijuhlan, siksi nämä oudot asut. Kunnioitusta Amalle tai jotain. Kaupungista löytyi... demoni. Ja se uhra-
taan tänään. Prinssin toimesta.”

”Mi– mitä? Oletko tosissasi?”

Joku valeli tulta Moornan suoniin, puristi sydäntä rajussa ottees-
saan.

”Ilmeisesti kuulemissamme huhuissa on sittenkin perää”, Malkra
sanoi totisena. ”Demonit ovat palaamassa Remenaan.”

Kautta Aman.

Luku 2

Caidas ärähti. Tikari ei pysynyt hänen kouristelevassa kädessään. Hän astui haparoivin askelin taaksepäin ja oli törmätä valtavaan juureen. Ote aseesta irtosi, ja tikari tömähti äänettömästi pehmeään metsän-pohjaan.

Päivän kuumuuden jäljiltä höyryävä öinen lehto oli kumean verk-kainen, ja auringon paikalle hiipinyt kuu loi lehvästön läpi hopeisia laikkuja pitkin maastoa. Luonto pysyi hiljaa kuin härnätäkseen häntä – ainoat äänet tulivat tuskaisesta huohotuksesta, jota hän yritti hillitä hampaitaan kiristellen.

Caidas tiesi, että hänen oli keksittävä ratkaisu päin Aman persettä menneisiin asioihin pian, tai hän olisi nopeasti matkalla jumalattaren syleilyyn. Hän yritti rauhoittua viiltävän jäisestä kivusta huolimatta ja raahautui paksun rungon taakse. Se tuki hänen koko painoan, kun hän valui maahan särkevää kättään pidellen. Sysimehiläisten hunaja, jolla hänet oli myrkytetty, kalvoi tietään ylös käsivartta pitkin kohti hänen sydäntään – myrkky siirtyi jokaisen sydämenlyönnin mukana hiukan pidemmälle verenkiertoon aloittaen hitaan ja tuskaisen tappamisen.

Hänen oma parantava voimansa oli nyt hyödytön. Ilman hunajaa hän olisi jo kunnossa ja jättänyt jälkeensä ruumiita, mutta nyt, kiitos sypäskan, hän oli kuin ihminen. Heikko. *Liian* heikko. Ja vaikka myrkky ei nyt tappaisikaan häntä, hänen peräänsä lähteneet miehet kyllä tekisivät niin.

Caidas irvisti, kun jään lailla polttava kipu tuntui jo kyynärpäässä.

Mistä ihmiset olivat edes saaneet sysihunajaa käsiinsä? Harva tiesi sen todellisesta vaikutuksesta, ja sen löytäminen oli erittäin vaikeaa. Sysimehiläiset olivat kiukkuisia otuksia, jotka pahimmillaan tappoivat pesiinsä tunkeutuvat hunajanhimoiset idiootit. *Sitä saat, haltianketale*, mies oli sanonut hänelle samalla hetkellä, kun sysihunajalla valettu pieni puukko oli uponnut hänen käteensä.

Caidaksen olisi kuulunut haistaa hunaja jo kaukaa, mutta niin ei ollut tapahtunut, sillä hän oli ajatellut siinä hetkessä vain alapäällään.

Nuori ihmismies oli johdatellut hänet tavernan taakse, ja Caidas oli antanut tämän nuolla kaulaansa kuin herkullisinta nekkua. Hän oli keskittynyt siihen, mitä tekisi tälle huoneessaan, ja oli aivan liian myöhään tajunnut, että kyseessä ei ollut viettely-yritys vaan suunniteltu hyökkäys.

Hän katui sitä, ettei ollut matkannut Kuninkaankaupunkiin asti, vaan oli pysähtynyt typerään pikkukylään. Hän katui myös sitä, että oli lähtenyt leikkiin miesten kanssa – hän oli ollut aivan liian varomaton ja itsevarma, luottanut liikaa kaulallaan roikkuvaan riipukseen.

No, nytpä tiedän, että Aiyankaan taikuus ei yllä aivan kaikkeen.

”Täällä!” kuuluivat miesten huudot. *Paska*. Caidas kompuroi ylös. Hänellä olisi vain hetki aikaa jatkaa matkaa, ennen kuin miehet hevosieneen saavuttaisivat hänet.

Hemmetin hemmetin hemmetti, Caidas murisi mielessään, kun kouristelu vasemmassa kädessä jatkui ja jäinen tuska kapusi jo kohti olkaa. Jokainen käden liikahdus oli kivulias. Hän päästi irti ranteestaan ja etsi tikarinsa – ainoan, jonka hän oli ehtinyt ottaa mukaansa. Miehet olivat jo lähellä, niin lähellä, että Caidas kuuli raskaat tömähdykset heidän hypätessään alas hevosten selästä. Metsä oli varmaan jo liian tiheä ja pimeä ratsun kanssa etenemiseen.

Hän vilkaisi tulosuuntaansa: pelkkää tummaa, taajaa, vanhaa metsää. Hän käänsi päätään ja yritti olla välittämättä kynsivästä tuskasta, jonka liike toi mukanaan.

Yhtäkkiä suloinen tuoksu leijui Caidaksen sieraimiin. *Puro*.

Vettä.

Hän kuuli pienen solinan nyt tarkemmin. Ehtisikö hän veteen ajoissa? Siellä hän voisi kutsua taikuuttaan, omaa elementtiään, ja yrittää karkottaa myrkyin kehostaan sen voimin. *Mene, mene, mene*, Caidas hoputti itseään ja pakottautui liikkeelle, polki tahdonvoimallaan itsensä vauhtiin paksujen puiden läpi.

Hän kuuli miehet, mutta myös veden, nyt todellisena ja selkeänä. Caidas kaarsi kompuroiden kohti puroa. Ei, se olikin joki – *vielä parempaa*. Hän kuuli sen lempeän kutsun, kuin se tietäisi, että hän oli myrkyin valtaama. Hän pakotti ruumiinsa toimimaan, jotta tämä ajojahti saisi päätöksensä ja hän saisi tappaa nuo kirotut ääliöt perässään.

Yhtäkkiä terävä kipu halkaisi hänen hauksensa. Hän karjaisi kaatuen kasvot edellä maahan. Hänen kädestään sojotti ohut nuoli. Sysihunaja jatkoi hänen syömistään elävältä kuin saalistaan kaluava luolakoiria.

Hän ei enää koskaan ottaisi petiinsä pikkukylien ihmisiä, jos se tarkoitti tällaisia seuraamuksia. *Tuoni soikoon, miten typerää.*

”Tuolla!”

Caidas kuuli toisen miehen raskaan huudon ja kiihtyviä juoksuaskeleita. Hän repi nuolen irti, pakottautui jatkamaan matkaa. Hän pystyi jo kuvittelemaan veden ihanan ja viileän kosketuksen, kuvitteli sen kiemurtelevan sysihunajan ympärille ja rutistavan sen hengiltä viimeistä tahmeaa pisaraa myöten. Kuvitelmat autoivat pitämään kivun loitolla, ne –

Caidas tunsi uuden nuolen oikeassa kyljessään. Ja toisen. Vain hetken päästä kolmas viuhahti täpärästi ohi.

Hän ei koskaan olisi suoriutunut näin huonosti pelkkiä ihmisiä vastaan, mutta valmiiksi oikutteleva taikuu ja sysihunaja tekivät hänestä... epätoivoisen.

Joki oli niin lähellä, että Caidaksen teki mieli parahtaa helpotuksesta. *Juokse, juokse, juokse*, hän hoki. Hän repäisi toisen nuolen kyljestään ja yritti olla pyörtymättä kivusta, joka tuntui melkein yhtä pahalta kuin sysihunajaa sykkivässä kädessä.

Caidas kompastui taas, kompuroi alas viettävään maastoon mutta lensi onnekseen suoraan polvilleen metsää halkovan joen vierelle.

Taakseen katsomatta hän upotti vihlovan kätensä viileään veteen. Tumma veri sekoittui joen kirkkaaseen veteen. Hän tunsi elementtinsä hyväilevän itseään niin sisältä kuin ulkoa, nopeuttavan paranemista kuten hän oli arvellut – mutta liian hitaasti.

Hampaidensa välistä sihahtaen Caidas repi toisenkin nuolen pois kyljestään. Tämäkään haava ei, ihme kyllä, ollut syvä, mutta hän ei kaivannut sysihunajan vaikutuksen alla enää yhtäkään fyysistä iskuja. Ensimmäistä kertaa yli 180 vuoteen hän todella pelkäsi kuolemaa. Hän menetti verta hurjaa vauhtia. Vaikka haavat, joihin sysihunaja ei ollut ehtinyt, paranivat jo, kaikki tapahtui liian hitaasti. Caidas tunsi kuinka vesi ja hänen taikuutensa yrittivät yhdessä puskea myrkkyyä nopeammin pois kuin hyökyaalto vanhaa majakanraatoa, mutta se vaati kallisarvoista aikaa, jota hänellä ei nyt ollut.

Ei lainkaan.

Miehet olivat nyt hänen takanaan, näköyhteyden päässä jopa ihmisen mittapuulla. Caidaksen oli pakko keskittyä heihin, irrottaa voimaansa paranemisen sijaan puolustautumiseen. Hän nousi polvilleen, jalat yhä vedessä, käänsi itsensä takaa-ajajiaan kohti ja viskasi terveellä kädellään kymmeniä, vedestä muodostettuja tikareja miehiä kohti. Tempu oli vaivaton, yhtä helppoa kuin hengittäminen, mutta sysihunaja hänen verenkierrössään aiheutti sen, että taikus ehtyi saman tien ja tuntui peittyvän mustan kalvon alle.

Mitä hittoa minun pitäisi tehdä, Caidas ajatteli hätäntyneenä. Hän oli kokenut sysihunajan kerran aikaisemmin, mutta se oli tapahtunut sedän koulutuksessa, valvovan silmän alla...

Miesten ähkäisyistä päätellen hänen tikarinsa olivat tehneet tehtävänsä, ja Caidas näki toisen heistä kaatuvan polvilleen verta yskien. Hän hyödynsi tilaisuuden ja pakotti voimansa taas töihin, puskemaan sysihunajan pois ja parantamaan, parantamaan, parantamaan.

”Vitun mätäpaise”, hänet vietellyt mies ärisi hänelle käsivarttaan pidellen. Caidas oletti, että jäinen tikari oli onnistunut tekemään käden toimintakyvyttömäksi.

Niin metsä vastaa kuin sinne huudetaan, kusipää.

”Te haltiat kuvittelette voivanne kohdella meitä miten haluatte!” miehistä lyhyempi ulvahti. ”Sinä raiskasit vaimoni ja olisit tehnyt äsken saman ystävälleni!”

Yllättyneisyys sai Caidaksen naurahtamaan. ”Lupaan, että jos olen koskenut vaimoosi, hän on ollut yhtä suostuvainen kuin ystäväsi äsken.”

”Ole hiljaa tai tungen tikarin tällä kertaa perseeseesi”, pidempi mies uhosi, mutta sanat päättyivät kivun älähdykseen.

Caidas ei vaivautunut vastaamaan vaan keskittyi näyttämään uhkaavalta kyyryasennossaan, metallinen tikari terveessä kädessään ja jalat syvällä vedessä. *Eivätkö nuo idiootit ymmärrä, että tarvitsen nyt vettä kuin vastasyntynyt äitiään?* Ilmeisesti ihmisten haltiatietämys ei kattanut elementtitaikuuden kiemuroita.

Vaikka hänen kylkensä tuntui jo melkein normaalilta, paraneminen oli edelleen liian hidasta. Hän peruutti vielä muutaman askeleen jokeen niin, että tunsi viileän veden reisissään asti. Lyhyempi ihminen vaikeroi maassa, mutta toinen otti jo askelia häntä kohti kirouksia sylkien.

”Jos antaudut nyt, tapan sinut nopeasti”, mies ärisi.

”Olet onnekas, kun en ole vielä repinyt selkärankaasi irti”, Caidas haukahti takaisin.

Caidas puristi asettaan ja hengitti tasaisesti. Kipu viilsi vasenta kättä edelleen, mutta turvallinen vesi tyyntynyt häntä nyt tasaisena virtana, puski hunajan myrkyä vihdoin takaisin haavaa kohti.

”Meillä on vielä paljon hunajaa sinua varten”, lähestyvä mies sanoi ja otti varovaisen askeleen häntä kohti. Hänen toverinsa ulvahti kivusta yrittäessään nousta.

”Sinä kuolet tänä yönä”, mies jatkoi vihaa äänessään ja noukki sitten yllättävän nopealla liikkeellä maasta pudottamansa jousen ja nuolen.

Aikaa, tarvitsen vielä vähän aikaa, Caidas rukoili joelta. ”Et sinä tuolla kädellä pysty jouta jännittämään”, hän ilkkui ja toivoi, että ihminen perääntyisi. Kaikesta huolimatta hän ei pitänyt turhasta tappamisesta.

”Sinä et kerro mihin mi–”

Miehen lause katkesi, kun iso, tumma hujahdus vei tämän mukanaan.

”Mitä... Kert, missä –” Toisenkin miehen äänen leikkasi hyytävä murahdus, ja pian Caidas tunnisti, mikä oli napannut ja ahminut häntä jahdanneet miehet.

Ursa.

Demoni, jonka Aiya oli käskenyt hoitaa pikimmiten pois Kalmunikin mannuilta, jotta se ei aiheuttaisi enempää tuhoa. *Kautta Aman, miten ursa on päätynyt tänne, näin lähelle pääkaupunkia?* Caidas oli löytänyt jäljet, tunnistanut karhudemonin tyyppilliset merkit, mutta...

Häivähdyksessä valtavan kokoinen ursa oli hänen edessään joen penkereellä. Vaikka Caidas tiesi, mikä demoni sisimmältään oli, hän ei uskaltanut hengittää. Demonisti astui vielä yhden askeleen lähemmäs, ja Caidas haistoi ihmisveren, joka oli sekoittunut sen terävähampai-sesta suusta valuvaan kuolaan.

Musta paksuturkkinen karhu ärisi hänelle niin, että sen kurkku rahisi syljestä. Caidas piti katseensa demonin isossa kirsussa – jos hän nostaisi katseensa punaisena palaviin silmiin, hän voisi hyvästellä jo valmiiksi säällittävät selviytymismahdollisuutensa.

Aikaa kului vain sekunteja, mutta jännite teki lyhyestä hetkestä ikuisuuden. Ursa astui vielä yhden askeleen eteenpäin niin, että sen suunnattomat kynnet peittyivät veteen.

Ole kiltti ja paranna minut jo, Caidas aneli elementtiään. Vaikka hänen ei enää tarvinnut murehtia miehistä – *rauha heille* – demoni olisi pian hänenkin loppunsa. Tämä otus ei kuuntelisi puhetta, ei enää.

Kun Caidas puristi silmänsä kiinni ja valmistautui ursan hyök-käykseen, hän kuulikin sen vain puhahtavan ilmaa nenästään. Raot-taessaan silmiään hän näki demonin tallustavan laiskasti pois päin.

Demonin karvaisen perän kadottua metsän pimeyteen Caidas laski vielä varmuuden vuoksi hitaasti tuhanteen ennen kuin antoi jal-kojensa lyödä loukkua ja kaataa hänet viileään, ihanaan veteen.

Luku 3

Moorna ei osannut peitellä järkytystään. Hän unohti janonsa, nälkensä ja kuumuutensa. Iho nousi kananlihalle.

Hän todistaisi aivan pian uhrijuhlan.

Jossa uhrattaisiin *demoni*.

Uhrijuhlia ei ollut pidetty satoihin vuosiin, koska sille ei ollut ollut tarvetta. Kammottavat demonit oli kukistettu yli tuhat vuotta sitten demonisodassa, ja jäljelle jääneet elivät luonnossa niin eristäytyneinä, ettei niistä ollut enää todellista uhkaa – viimeistään arohaltiat pitivät siitä huolen.

Koko kesän he olivat Malkran kanssa tuhahdelleet kaupunkilaisten huhuille demonien paluusta, erityisesti sille, jossa maustekauppias väitti nähneensä mustia, punasilmäisiä karhuja Kalmunikin peltojen laidalla syömässä vaajamarjasatoa. Juorut vaikuttivat tylsyyttä paikkaamaan rakennetuilta, epämääräisiltä tarinoinneilta, kuten suurin osa liian mehukkaista kertomuksista.

Mutta nyt... Oliko vaara kuitenkin todellinen?

Ovatko demonit palanneet Remenaan?

Kuninkaallinen orkesteri soitti fanfaarinsa viimeisiä puhalluksia ja paukahduksia, jotka kuulostivat Moornan korvissa tuomiopäivän ukkoselta. Hän käänsi päätään kollegoitaan kohti kuin tarkistaakseen, tiesivätkö he, mitä oli tapahtumassa. Hän näki kiihtyneitä ilmeitä, odottavia kurkistuksia. Hänen yllätyksekseen moni hymyili.